

# Barbara Cartland



IMELINE UNELM

Barbara Cartland  
THE WONDERFUL DREAM  
1992

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult  
kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine  
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Aili Künstler  
Korrektor Inna Viires

© 1992 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 1999 Kirjastus AMOR  
Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10325  
ISBN 978-9949-20-062-7



## *Autori märkus*

Sevillat on nimetatud linnaks, kus ei tohiks käimata jätta ükski Hispaaniat külastav inimene.

Sevilla õhus on midagi, mida viivitamatult tunneb iga külaline.

Seda on kirjeldatud romantikana, elurõõmuna, *joie de vivre*'ina.

Mina leidsin Sevilla olevat väga võluva ja kuna olin sattunud sinna just enne lihavõtteid, nägin ma ka kuulsat rongkäiku, mis algab palmipuude pühal.

Katedraali ümbruses rippusid kõigil rõdudel palmilehed ja tänavatel liikusid kummalised kujud. Rongkäigus sammusid igas vanuses patukahetsejad, kõigil põlevad küünlad käes. Ja siis *pasos*, platvormidel kujud ristilöödust ja jumalaemast, mähitud sametisse ja damasti, kaunistatud kalliskividega ning nii rasked, et

ka kuuskümmend kandjat peavad iga mõne meetri järel puhkama. Hispaania daamid aga heidavad oma ehteid neitsi Maarja kuju ette.

Armastus on Sevillas väga tähtis, siin elas kunagi Don Juan. Tema tegelik nimi oli Miguel de Manara. Ta oli rikas, liiderlik, ei hoolinud oma elust ega varandusest.

Inimesed mäletavad teda aga suure armastajana.

Samas teavad vähesed, et Miguel de Manara ütles lahti maistest hüvedest ja liitus Caridadi Vennaskonnaga, kelle tööks oli hukatud roimarite matmine.

Küllap on andaluuslastele omane, et kogu oma elurõõmu juures mõtlevad nad tõsiselt ka surmale.

Kõikjal Sevillas võib märgata mauride pärandit.

Basseinid varjulistes aedades ja värviline keraamika meenutavad, et suur osa selle linna ilust ei pärine hispaanlastelt, vaid kunagistelt vallutajatelt.

Torre de Oro (Kuldtorn) ja Alcazar olid varem ühendatud maa-aluse käiguga, sest kuningate paleed olid ühtlasi ka kindlused.

Katoliku mungad lisasid oma kaunistusi hoonetele, kus sultanid olid vastu võtnud neile kingituseks toodud noori neitsisid.

Carlos V ehitas väiksema palee ja saali, kus uhked seinavaibad kujutasid tema võidukat sõjakäiku Tuneesiasse.

## *Imeline unelm*

Aedu ümbritsevad kõrged, väänkasvudega kaetud müürid, neid kaunistavad idamaised käigud ja purskkaevud, siseõuede poole vaatavad aga kõrged aknad, kust konkubiinid vargsi jälgisid oma peremehi.



## *Esimene peatükk*

*1881*

“*Mida* ma nüüd teen?”

Claudia küsis seda endalt juba sajandat korda, küsimus kajas lõputult ta kõrvus.

“*Mida* ma nüüd teen?”

Kui teater tulekahjus kokku varises ning nii ta isa, kes oli olnud parajasti laval, kui vaatajate seas viibinud ema surma said, oli ta arvanud, et see on maailma lõpp.

Nüüd oli ta aga saatuselt saanud uue õudse löögi ja sinna ei olnud midagi parata.

Kui isa ja ema teatrisse läksid, oli ta nendega üksel hüvasti jätnud.

Kuigi oli olnud “Hamleti” esietendus, oli ta külmetuse tõttu koju jäänud.

## *Imeline unelm*

“Järgmine kord võtan su kaasa, kullake,” oli ema lubanud.

Lava taha ei lasknud ta aga Claudiat teatris kunagi.

See oli isa otsus, et Claudia ja tema ema ei tohi kokku puutuda näitlejate ja näitlejannadega, kellega isa koos töötas.

Claudiale oli see alati tundunud pisut kummaline.

Aga kuna ta oli harjunud Walter Wiltoni – nii oli isa lavanimi – sõna kuulama, ei vaielnud Claudia vastu.

Kui Claudia oli veel väike, oli ema seletanud, et isa tahab oma näitlejarolli hoida täiesti lahus sellest, kes ta on abikaasa või isana.